

РЕШЕНИЕ

№ 2964

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
публично заседание на 13.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **213** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 220 от Закона за митниците, вр. чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № 9600-0094/19.08.2009 г. на началника на Митница С., потвърдено с решение № РМ 4417-0306/19.10.2009 г. на директора на Р. С.. С обжалваното решение на жалбоподателя са определени допълнително държавни вземания в размер на 869 лв. (мито), ДДС в размер на 173 лв. по ЕАД № 5000/4-22165/09.04.2004 г./25.04.2004 г., допълнително държавни вземания в размер на 1418 лв. (мито), ДДС в размер на 285 лв. по ЕАД № 5000/4-23241/15.04.2004 г./23.04.2004 г. и допълнително държавни вземания в размер на 833 лв. (мито), ДДС в размер на 166 лв. по ЕАД № 5000/4-27853/03.05.2004 г./10.05.2004 г.

Претендира се незаконосъобразност на решението – същото е издадено в противоречие с материалноправни разпоредби. Искане за отмяната му. Претендират се разносните по делото.

Ответникът – началникът на Митница Столична оспорва жалбата, като по същество моли съда да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно мотивите на обжалваното решение е била извършена проверка на основание чл. 84 от Закона за митниците, определена от митническите органи като повторна проверка на документите, послужили за митническо оформяне по ЕАД №

5000/4-22165/09.04.2004 г./25.04.2004 г., 5000/4-23241/15.04.2004 г./23.04.2004 г., 5000/4-27853/03.05.2004 г./10.05.2004 г., 5000/4-45566/09.07.2004 г./14.07.2004 г., 5000/4-59125/02.09.2004 г./08.09.2004 г., 5000/4-60681/10.09.2004 г./21.09.2004 г. и 5000/4-68395/11.10.2004 г./21.10.2004 г. на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. С посочените ЕАД е оформен режим редовен внос на захарни изделия от Р. Турция, като към документите, послужили за оформянето са представени доказателства за преференциален произход - сертификати за движение на стоките Е. 1, както следва: № В 0702417/08.04.2004 г., № В 0702425/14.04.2004 г., № В 0702471/01.05.2004 г., № В 0807007/08.07.2004 г., № В 0643537/01.09.2004 г., № В 0643549/09.09.2004 г. и № В 0643611/09.10.2004 г. При оформянето на режима внос търговецът е кандидатствал за ползване на преференциални и непреференциални тарифни квоти, като част от стоките по ЕАД са оформени без преференции на база ставка общи мита съгласно Митническата тарифа на Р. България за 2004 г. Установява се също така, че приложените сертификати за движение са били изпратени за проверка по линия на международното сътрудничество, като по делото не се съдържат доказателства за датата на започване на проверката или пък за датата на изпращане на сертификатите за проверка. На 29.04.2009 г. в Агенция „Митници” е получено писмо от Генерална дирекция „Митници” на Р. Турция, с което същите уведомяват българските митнически власти, че за стоките шоколад (ХС код 18069019), бисквити (ХС код 19053119), вафли (ХС код 19053211), бисквити с крем (ХС код 19053191 и бисквити покрити с шоколад (ХС код 19053111) не би трябвало да се прилага преференциално третиране съгласно Споразумението между Турция и България, тъй като те не фигурират в списъка към споразумението, поради което сертификатите, приложени към писмото трябва да бъдат отменени по отношение на посочените стоки.

Стоките, за които са отнасят посочените констатации са по ЕАД № 5000/4-22165/09.04.2004 г./25.04.2004 г. – за стоки с № № 2 (М. [ЕИК]), 7 (М. – [ЕИК]) и 10 (М. – [ЕИК]), като за същите едноличният търговец е кандидатствал и получил преференциална тарифна квота, във връзка, с което с обжалваното решение ставката на митото е променена от 33% на 60%, по ЕАД № 5000/4-23241/15.04.2004 г./23.04.2004 г. за стоки с № 2 (М. – [ЕИК]) и 7 (М. – [ЕИК]), едноличният търговец е кандидатствал и получил преференциална тарифна квота, във връзка с което и ставката на митото е променена с обжалваното решение от 33% на 60%, по ЕАД № 5000/4-27853/03.05.2004 г./10.05.2004 г. за стоки с № 2 (М. – [ЕИК]) и 7 (М. – [ЕИК]), като търговецът е кандидатствал и получил преференциална тарифна квота във връзка с което ставката на митото е променена с обжалваното решение от 33% на 60%. В резултат на това с обжалваното решение е променен размера на дължимите държавни вземания по посочените три ЕАД, като са определени за довносяне мито и ДДС общо в размер на 3744 лв. Административният орган е определил, че посоченото решение следва да се счита и като уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания по смисъла на чл. 221 от регламент 2913/92 г. и чл. 206 от Закона за митниците.

Решението е обжалвано пред по-горестоящия административен орган и е потвърдено с решение № РМ 4417-0306/19.10.2009 г. Като доказателства по спора са представени както процесните ЕАД, така и сертификатите за движение, като същите са представени и в заверен превод на български език. Сертификатите за движение са посочени като приложение към писмото на турските митнически власти, поради което

не възниква съмнение относно обстоятелството, че именно същите са приложение към посоченото писмо на турските митнически власти.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт и е процесуално допустима. По същество същата е основателна по следните съображения:

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от административния орган. Не се спори между страните, че с посочените по-горе ЕАД жалбоподателят е оформил режим внос на захарни изделия със страна на произход Р. Турция, като към посочените митнически декларации са представени и съответните доказателства за произход – сертификати за движение, които са издадени от турските митнически власти. Следователно, оформен е режим внос на стоки, внесени в страна член на Европейския съюз – Р. България от трета страна, която не е член на Европейския съюз, но същата е асоциирана страна по силата на сключено Споразумение за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, сключено в А. на 12.09.1963 г.

При оформянето на режим внос по посочените ЕАД вносителят е кандидатствал за ползване на преференциални и непреференциални тарифни квоти и за част от внасяните стоки молбата му е била удовлетворена. Като доказателство за произхода на стоките от Р. Турция са били представени и посочените във фактическата част на настоящото решение сертификати за движение. Съгласно чл. 1, т. 2 от Решение № 1/2000 на ЕС и Турция, на комитета за митническо сътрудничество от 25 юли 2000 година, като доказателство за произход от Общността или турски произход служат сертификати за движение Е..1 или декларации върху фактура, издадени от някои страни, които са подписали преференциално споразумение с Общността или с Турция (2000/526/ЕС). Продуктите, обхванати от Решение № 1/95 от Съвета по асоцииране, които са с произход от Турция, по смисъла на споразуменията, които последната е подписала с България, Чешката република, Е., У., И., Л., Л., Н., Полша, Румъния, С., С. и Швейцария, ще получат преференциална тарифна ставка, предвидена в горното решение в Общността, ако те са придружени от сертификат за движение Е..1 или декларация върху фактура, издадени в една от горепосочените страни и същите заявяват, че са от турски произход. Р. България е подписала Споразумение за свободна търговия с Р. Турция, ратифицирано със закон, приет от 38-о Народно събрание на 16.09.1998 г. - ДВ, бр. 111 от 25.09.1998 г. Следователно, по отношение на процесните стоки в ЕАД при оформянето на режим внос от Р. Турция са били представени доказателства за преференциален произход, а именно посочените по-горе сертификати за движение. Впоследствие, обаче видно от писмо на турската митническа администрация сертификатите за движение по отношение на стоките с преференциален произход са били оттеглени от турските митнически власти в резултат на извършена от същите вътрешна проверка, за което обстоятелство същите са уведомили българските митнически власти, което от своя страна е послужило и за издаването на обжалваното в производството пред настоящата инстанция решение. Оплакванията в жалбата, а и в представените по делото писмени бележки се определят от настоящата съдебна инстанция като такива, свързани с характера и вида на извършената проверка в резултат, на която се е достигнало до оттеглянето на сертификатите за движение, а именно дали същата е по реда на чл. 84 или пък на чл.

84а от Закона за митниците, относно обстоятелството дали българските митнически власти са взели под отчет митническите задължения, ако същите не са направили това, какво е значението на това тяхно поведение и значението за съществуването на митническите задължения, както и относно характера и срока на уведомяването по чл. 206 от Закона за митниците и неговото значение за съществуването на митническите задължения.

Настоящата инстанция не смята за спорен въпроса относно това, че представените сертификати за движение в качеството има на доказателства за преференциален произход са именно относно стоките, по отношение на които е прието, че не следва да се определят като такива с преференциален произход. Действително, в заседанието по съществото на спора ответникът е направил възражение за неприемането на писмото от турските митнически власти, в което се съдържа изявление за оттегляне на сертификатите за движение, както и на приложенияте към същото сертификати за движение с извода, че същите не са представени в заверен вид, а и не било доказано обстоятелството, че писмото на турските митнически власти се отнасяло именно до тези сертификати. Заверен превод на посочените сертификати за движение е представен още в първото разглеждане на делото пред първоинстанционния съд, като по това време е представено и писмото на турските митнически власти за оттеглянето на 11 броя сертификата за движение, което изрично е посочено, че като приложение към писмото са посочените 11 броя сертификати. На следващо място, с оглед на анализа на представените по делото доказателства следва, че посочените кодове на стоки, по отношение на които са оттеглени издадените сертификати за преференциален произход се отнасят именно до стоките по посочените три ЕАД, по които износител е турската компания В. Т. Gida, а получател е жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция. В посочените три броя ЕАД, а именно ЕАД № 5000/4-22165/09.04.2004 г./25.04.2004 г. – за стоки с №№ 2 (М.[ЕИК], 7 (М. –[ЕИК]) и 10 (М. –[ЕИК]), за същите дружеството е кандидатствало и получило преференциална тарифна квота, в същите ЕАД в съответната за това клетка на ЕАД са посочени и номерата на сертификатите, както и номерата на търговските фактури, като съответно номерата на търговските фактури са посочени в сертификатите и е налице пълно съвпадение между номерата на фактурите, посочени в съответното ЕАД с номерата на фактурите, посочени в сертификатите. Посочените сертификати са доказателства за произход по смисъла на чл. 16, т. 1, б. „а” от Решение за изменение на Протокол Б към Споразумението за свободна търговия между Р. България и Р. Турция относно дефиницията на понятието "стоки с произход" и методите за административно сътрудничество (Решение № 1/2000) (ДВ, бр. 96 от 9.11.2001 г.). Съгласно член 16, параграф 1, буква а) от Протокола продуктите с произход от страна по споразумението при внос в другата страна по споразумението се ползват с преференциите по споразумението, ако за тях бъде представен сертификат за движение Е.. Съгласно член 17, параграф 1 от Протокол Б сертификат за движение Е..1 се издава от митническите органи на страната износител въз основа на писмено заявление, подадено от износителя или на негова отговорност от упълномощен негов представител.

Съгласно параграф 5 от тази разпоредба митническите органи, които издават сертификати за движение Е..1, предприемат нужните мерки, за да проверят произхода на продуктите и дали са спазени останалите условия на Протокола. За тази цел те имат право да изискват всички доказателства и да извършват всякакви проверки на

счетоводната документация на износителите или всякакви други проверки, които считат за необходими. Съгласно чл. 31 от Протокол Б митническите власти на страните по споразумението си съобщават взаимно образците от отпечатъците на печатите, използвани в техните митнически учреждения, за издаване на сертификати Е. 1, както и адресите на митническите власти, отговорни за проверката на тези сертификати и на декларациите върху фактурите. За осигуряване правилното прилагане на този протокол страните по споразумението си оказват взаимна помощ чрез компетентните митнически администрации в проверката на автентичността на сертификатите за движение Е. 1 или декларациите върху фактурите и верността на информацията, дадена в тези документи. Член 32 от Протокол Б урежда последващата проверка на доказателствата за произход. Той предвижда, че последващите проверки на доказателствата за произход се извършва чрез случаен подбор или когато митническите органи на страната вносител имат основателни причини да се съмняват в истинността на тези документи, в произхода на въпросните продукти или в изпълнението на другите изисквания на този протокол. За прилагането на разпоредбите на параграф 1 митническите органи на страната вносител връщат сертификата за движение Е.1 или копие от тези документи на митническите органи на страната износител, като при необходимост посочват основанията да се извърши проверка.

Всички документи и сведения, от които може да се направи заключение, че представената в доказателството за произход информация е неточна, се изпращат в подкрепа на искането за последваща проверка. Проверката се осъществява от митническите органи на страната износител. За тази цел те имат право да изискват всички доказателства и да извършват всякакви проверки на счетоводната документация на износителите или всякакви други проверки, които считат за необходими. Видно от представените по делото доказателства, а именно писмо, изх. № 99/337/04.03.2010 г. от страна на българските митнически власти не правена последваща проверка на основание чл. 32 от протокол Б към споразумението за свободна търговия между Р. България и Р. Турция на сертификатите, за което е получено уведомление за оттеглянето им от турските митнически власти, а полученото писмо от същите е в резултат на вътрешна проверка, извършена от турските митнически власти. В този случай, с оглед и на мотивите, съдържащи се в решението на Върховния административен съд настоящата съдебна инстанция следва да даде отговор на въпросите, свързани с вида на осъществената проверка от страна на българските митнически органи. Този отговор съдът ще даде при съобразяването на приложимите разпоредби на Закона за митниците и на Митническия кодекс на общността (МКО). Видно от представените по делото доказателства вносът на процесните стоки от Р. Турция е осъществен чрез писменото деклариране на същите с митническа декларация по реда на чл. 68 от Закона за митниците през 2004 г. Следователно, проверката, която е осъществена през 2009 г. е осъществена след разрешението за вдигане на стоките.

Съобразно чл. 84 и сл. от Закона за митниците проверката, която се осъществява след разрешението за вдигане на стоките е последващ контрол на декларирането. Този извод следва и от наименованието на раздел IV „Последващ контрол на декларирането”. Действително, чл. 84, ал. 1 от Закона за митниците регламентира повторната проверка на

декларацията, докато 84а от Закона за митниците регламентира последващият контрол на декларирането. Едновременно с това чл. 84, ал. 1 очертава процесуалните действия, които следва да се предприемат от органите на митническата администрация при последващия контрол на декларацията, докато чл. 84а регламентира процесуалните действия, които следва да се осъществяват от органите на митническата администрация при последващия контрол на декларирането. Доколкото следва извод за наличието на разграничение на последващия контрол на декларацията от последващия контрол на декларирането, регламентирани съответно в чл. 84, ал. 1 от Закона за митниците, респективно в чл. 84а от Закона за митниците, то следващият текст, а именно чл. 84б не разграничава вида на последващия контрол, а именно дали става дума за последващ контрол на декларацията или пък за последващ контрол на декларирането, а същият намира приложимостта си по отношение и на двете хипотези, доколкото регламентира изобщо последващия контрол. Това следва от редакцията на текста, съгласно, който последващият контрол се осъществява от митнически служители в специализирани звена за последващ контрол в Централното митническо управление и в териториалните митнически управления. По-нататък тази тенденция е прокарана и в следващите разпоредби, които регламентират начина на осъществяване на проверката в рамките на последващия контрол, а именно чл. 84в, съгласно, който проверката в рамките на последващия контрол се извършва въз основа на заповед за възлагане. Текстът урежда по-нататък съдържанието на заповедта, връчването ѝ на проверяваното лице, съответно възможността на проверяваното лице да представя доказателства. Следователно, следва несъмнения извод, че посочената процедура по чл. 84б и следващите е приложима, както при повторната проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците, така и при последващия контрол на декларирането по чл. 84а от Закона за митниците.

В процесния случай така регламентираната процедура не е спазена от органите на митническата администрация, както същите включително не са осигурили възможност на проверяваното лице да представя доказателства и да дава обяснения. В това отношение следва да се приеме, че, както Съдът на Европейския съюз е постановил в Решение от 18 декември 2008 г. по дело Soprop (C-349/07, точка 36), зачитането на правото на защита представлява основен принцип на общностното право, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ лицето, за което се отнася. При все това, макар по-специално при процедура за последващо събиране да следва да се

приложи принципът за зачитане на правото на защита в отношенията между длъжника и държавата членка, от друга страна, в отношенията между държавите членки и Общностите, все пак, обаче това не може да има за последица на дадена държава членка да се дава възможност да не изпълни задължението си да констатира правото на Общностите върху собствените ресурси в предвидените от общностната правна уредба срокове (направената констатация е във връзка с член 2, параграф 1 от Решение на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата за собствени ресурси на Европейските общности (94/728/ЕО, Е., съгласно която в бюджета на Общностите постъпват различни видове собствени ресурси. Към тях съгласно буква б) от тази разпоредба спадат митата по Общата митническа тарифа и другите мита, установени от институциите на Общностите по отношение на търговията с трети държави. Съгласно член 8, параграф 1, първо изречение от това решение митните сборове се събират от държавите членки в съответствие с националните закони, подзаконови и административни разпоредби, които при необходимост се променят съобразно изискванията на общностната правна уредба.

На основание член 8, параграф 1, трето изречение от това решение държавите членки предоставят на Комисията собствените ресурси по член 2, параграф 1, буква б). Съгласно член 2, параграф 3 от това решение държавите членки приспадат 10 % от сумите по член 2, параграф 1, буква б) от същото решение за покриване на разходите по събирането. В Регламент (Е., Е.) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/Е., Е. относно системата за собствени ресурси на Общностите, изменен с Регламент (Е., Е.) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година за изменение на Регламент (Е., Е.) № 1552/89 (наричан по-нататък „измененият Регламент № 1552/89), са установени условията, при които държавите членки предоставят на Комисията предназначения за Общностите собствени ресурси. Съгласно член 2, параграф 1 от този изменен регламент вземането на Общностите за собствените ресурси по член 2, параграф 1, буква б) (митни сборове) се установява веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите разпоредби относно вземането под отчет на размера на вземането, и след уведомяване на длъжника). Посочените изводи на настоящата инстанция са свързани със задължението на органите на митническата администрация за вземане под отчет на установените задължения за мита и ще бъдат коментирани по-нататък във връзка с изводите на съда по отношение на характера на срока по чл. 206 от Закона за митниците, вр. чл. 221, параграф 3 от МКО. Независимо от това, настоящата съдебна инстанция дължи отговор и на въпроса съобразно

мотивите, съдържащи се в решението на Върховния административен съд дали при извършването на повторна проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците митническите органи имат възможността да определят митнически задължения.

Митническите органи имат възможността да определят митнически задължения и при повторната проверка на декларацията по чл. 84 от Закона за митниците и в тази връзка направените изводи от жалбоподателя, както в жалбата, така и в представените по делото писмени бележки не се споделят от настоящата инстанция. Тези изводи на съда се основават както на чл. 84 от Закона за митниците, така и на чл. 78 от Регламент 2913 (ЕО) на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на митнически кодекс на общността (МКО). Едновременно с това, с оглед и на оплакванията, съдържащи се в жалбата следва да се посочи, че не съществува каквото и да било различие по отношение на чл. 84 от Закона за митниците и чл. 78 от Регламента, което да обуслови изводи на съда при констатирано подобно противоречие за приложимост на Регламента. Съгласно чл. 78, параграф 1 от Регламента митническите органи имат право по своя инициатива или по искане на декларатора да поправят декларацията, т.е да я преразгледат. Когато деклараторът поиска поправка искането му трябва да бъде разгледано от митническите органи поне що се отнася до въпроса следва ли да се извърши подобна поправка или пък не – в този смисъл и решение на съда на Европейския съюз по дело О. Ф.. При условие, че поправката е възможна митническите органи трябва или да отхвърлят искането на декларатора с мотивирано решение или пък да извършат поисканата поправка. Във втория случай те следва да преразгледат декларацията и да преценят основателността на исканата поправка.

Съгласно чл. 78, параграф трети от МКО, когато последващата проверка на декларацията или последващият контрол установят, че разпоредбите, отнасящи се до съответния митнически режим са били приложени на основата на неверни или пък на непълни данни, митническите органи вземат необходимите мерки, при спазване на приетите разпоредби за отстраняване на нередностите, като отчитат новите данни, с които разполагат. Следва да се приеме, че към тези мерки спада и последващото вземане под отчет на размера на вносните митни сборове, който съответства на законоустановеното митническо задължение. Следователно, действията на митническите органи по спазване на чл. 84б и следващите от Закона за митниците следва да с идентични, както, когато същите извършват последваща проверка на декларацията, така и когато извършват последващ контрол на декларирането – и в двата случая

митническите органи следва да отчетат новите данни, с които разполагат, т.е. и двата случая предполагат издаването на административен акт от страна на митническите органи за евентуално установяване на митническо задължение. Освен това изразът неверни или непълни данни трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща както фактическите грешки или пропуски, така и грешките при тълкуването на приложимото право – в този смисъл решение на Съда на Европейския съюз от 20 октомври 2005 г. по дело О. Ф.. Действително, както се посочи и по-горе административният орган не е спазил задължението си по процедурата по чл. 84б и следващите от Закона за митниците. Въпросът, на който следва да се даде отговор в тази връзка е доколко неспазването на това задължение се отразява на законосъобразността на обжалвания административен акт, като при отговора на този въпрос съдът следва да се съобрази и правното значение на установяванията относно правилата за произход на стоките, изразяващи се в процесния случай, в това, че доказателствата за преференциален произход, в случая сертификатите за движение са оттеглени от турските митнически власти и доколко съществува задължение за българските митнически власти да зачетат това оттегляне и да предприемат действия по вземане под отчет на получените в резултат на това задължения. Споразумението за асоцииране между Е. и Турция от 1963 г. предвижда заключителна фаза, която по смисъла на чл. 5 от същото се основава на Митническия съюз и включва засилване на координацията на икономическите политики. Заключителната фаза се регламентира подробно с решение № 1/95 на съвета за асоцииране от 22 декември 1995 г. за прилагане на заключителната фаза на митническия съюз. Решение № 1/95 урежда подробно прилагането на заключителната фаза на Митническия съюз. Член 29 от него предвижда, че взаимопомощта между административните органи на договарящите страни в митническата област се урежда с разпоредбите на приложение 7, което по отношение на Общността покрива въпроси, които са от компетентността на Общността. Член 2, параграф 1 от приложение 7 към Решение № 1/95, което приложение се отнася до взаимопомощта в митническата област, разпорежда, че договарящите страни си сътрудничат в съответните сфери на компетентност, за да осигурят правилното прилагане на митническото законодателство, по-специално като предотвратяват, разкриват и разследват нарушения на това законодателство. Член 3, параграф 6 от Решение № 1/95 предвижда, че К. за митническо сътрудничество определя методите за административно сътрудничество. От своя страна, член 20 от МКО предвижда по-специално, че когато възниква митническо задължение законно

дължимите сборове се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

Съгласно чл. 20, т. 3, б. г от МКО митническата тарифа на Европейските общности включва преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране. Съгласно също така член 27, буква а) от МКО правилата за придобиване на преференциален произход на стоките определят условията за придобиване на произход на стоките с цел ползване от мерките, посочени в член 20, параграф 3, букви г) или д). Тези правила по отношение на стоките, които са предмет на споразуменията, посочени в член 20, параграф 3, буква г), са определени в тези споразумения. В тази връзка и разпоредбите на протокол Б от споразумението между Р. България и Р. Турция регламентират методите на административно сътрудничество между страните при определянето на произхода на стоките. Съгласно посоченото споразумение правомощията за определяне на произхода на стоките се разпределят между органите в държавата на износа и тези в държавата на вноса така, че произходът се установява от органите в държавата на износа, а контролът върху функционирането на този режим се осигурява посредством сътрудничеството между заинтересованите администрации. Тази система се обосновава от факта, че органите в държавата на износа могат най-добре да проверят пряко фактите, които обуславят произхода (Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело F. S. и др., C-153/94 и C-204, точка 19). Предвиденият механизъм може да функционира само ако митническата администрация на държавата на вноса признае правомерно взетите решения от органите на държавата на износа (Решение по дело F. S. и др., точка 20).

Признаването на тези решения от митническите администрации на държавите-членки е необходимо, за да може Общността на свой ред да изисква от органите на други държави, обединени в рамките на режима за свободна търговия, спазването на решенията, взети от митническите власти на държавите-членки, относно произхода на изнасяните от Общността продукти в тези държави (Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело L. R. S., 218/83, точка 27). Следователно, както и правилно се посочва в представените по делото писмени бележки на ответника по спора българските митнически власти са били длъжни да зачетат информацията, изпратени им от турските митнически власти и изразяваща се в това, че се оттеглят сертификатите за произход. В тази връзка настоящата съдебна инстанция намира, че обстоятелството, че

българските митнически органи не са спазили предвидената процедура по чл. 84б и следващите от Закона за митниците, не се отразява на законосъобразността на обжалвания административен акт и същият не би могъл да бъде определен като незаконосъобразен само и единствено на това основание. Съгласно мотивите на Върховния административен съд настоящата съдебна инстанция дължи и произнасяне по възражението на жалбоподателя, че вземането не било взето под отчет. Независимо, че съдът не констатира подобно възражение да се съдържа както в жалбата, така и в представените по делото писмени бележки, с оглед указанията, съдържащи се в мотивите на решението на Върховния административен съд, а и с оглед на правилното решаване на спора, съдът дължи произнасяне и по посочения въпрос.

Вероятно мотивите на Върховния административен съд са били свързани с обстоятелството на свързаното с вземането под отчет задължение за уведомяване на длъжника за дължимите суми, както и с оглед на обстоятелството, че уведомяването на длъжника съобразно разпоредбите на МКО следва задължително да се предшества от вземането на вземането под отчет. В процесния случай е било налице вземане под отчет на задълженията, като митните сборове са били изчислени от митническите органи веднага след като същите са разполагали с необходимите данни за това. Този извод съдът прави като съобразява чл. 217 от МКО, съгласно който размерът на вносните или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което и представлява вземане под отчет. Съгласно чл. 217, параграф 2 от МКО държавите членки следва да определят практическите правила за вземането под отчет, които могат да се различават в зависимост от това дали предвид условията, при които е възникнало митническото задължение, митническите органи имат сигурност, че размерът на митните сборове, който произтича от посоченото задължение ще бъде платен. Всъщност на въпроса на който се дължи отговор е, какво е правното значение на обстоятелството, при условие, че митническото задължение не е било взето под отчет преди съобщаването на неговия размер на длъжника. В тази връзка в поредица от свои решения Съдът на Европейския съюз приема, че макар и да е вярно, че неспазването от митническите органи на държава-членка на чл. 221, параграф 1 от МКО е възможно да възпрепятства събирането на сумата на дължимите сборове или получаването на лихвите за забава, то вярно е също така, че подобно

обстоятелство не води до никакви последици за съществуването на тези сборове.

Следователно, правилото на чл. 221, параграф 1 от МКО е разпоредба в полза преди всичко на митническите органи, за да могат същите своевременно да пристъпят към събирането на сумата на дължимите митни сборове, но неспазването на посочения текст и невземането на митните сборове под отчет в посочения срок или пък изобщо не се отразява и не влияе на съществуването на тези сборове. Последният въпрос, на който следва да даде отговор настоящата инстанция е дали в процесния случай българските митнически органи са били длъжни да вземат под отчет митните сборове, при условие, че е изтекъл срока по чл. 221, параграф 3 от МКО. Съгласно чл. 217 параграф 3 от МКО митническите органи могат да не вземат под отчет размерите на сборовете, за които съгласно член 221, параграф 3, длъжникът не може да бъде уведомен след изтичане на предвидения срок. Съгласно чл. 221, параграф 3 от МКО уведомяването на длъжника не може да бъде извършено след изтичането на тригодишен срок от датата на възникване на митническото задължение. Въпреки това, когато поради дадено деяние, подлежащо на наказателно преследване, митническите органи не са били в състояние да определят точния размер на дължимите сборове, уведомяването може да се извърши в рамките на действащите разпоредби и след изтичането на посочения тригодишен срок.

Посочената разпоредба свързва началото на тригодишния срок, обаче не с вземането под отчет на митническото задължение, а с неговото възникване. Съгласно чл. 201, т. 2 от МКО митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация, в процесния случай митническите декларации, по които е начислено допълнителното задължение са приети през 2004 г., следователно, посоченият тригодишен срок започва да тече от съответните дати през 2004 г. и би следвало да изтече през 2007 г. Следващият въпрос, на който следва да се даде отговор е какво значението на срока по чл. 221, параграф 3 от МКО и дали същото е такова, че по подобие на срока по параграф 1 не се отразява на съществуването на митническото задължение. Изводите на настоящата съдебна инстанция са, че срока по параграф 1 на чл. 221 не е с еднакви правни последици на този по параграф 3 на чл. 221 от МКО. Значението на сроковете по чл. 221, параграф 1 и този по параграф 3 от МКО не е идентично. Докато срока по чл. 221, параграф 1 може да се определи като такъв от процедурно естество, същият е свързан с определено задължение на митническите органи да вземат под отчет определено митническо задължение и неспазването на

този срок няма за своя последица погасяването на това задължение или пък приемането на същото вече за несъществуващо, то срокът по чл. 221, параграф 3 е свързан вече със съществуването на самото митническо задължение като такова, което след изтичането на този тригодишен срок задължението вече е покрито с давност и следователно същото е погасено по смисъла на чл. 233 от МКО.

Посочената разпоредба всъщност, определяйки задължение за митническите органи за уведомяване на длъжника в посочения тригодишен период създава правило за ограничение по отношение на съществуването на митническото задължение. Следователно, разпоредбата на чл. 221, параграф 3 от МКО постановява по същество правилото, че с изтичането на тригодишния срок, митническото задължение вече с изтекла давност, следователно погасено (в този смисъл и решение на Съда на Европейския съюз по дело C-201/04, B. Staat v M. NV). Именно в тази връзка и съгласно чл. 217, параграф 3 от МКО митническите органи могат да не вземат под отчет размерите на сборовете, за които съгласно член 221, параграф 3, длъжникът не може да бъде уведомен след изтичане на предвидения срок. Аргумент в тази насока е и чл. 233 от МКО, съгласно, който без да се засягат действащите разпоредби за погасяването по давност на митническото задължение, както и за неплащането на размера на митническото задължение при обявена със съдебно решение несъстоятелност на длъжника, митническото задължение се погасява и при посочените в текста обстоятелства. А действащите разпоредби за погасяването по давност на митническото задължение са именно тези по чл. 221, параграф 3 от МКО. В тази връзка и съдът на Европейския съюз в решение на съда от 28 януари 2010 г. п. по дело C.-264/08 г. приема, че дори вносните и износните сборове да остават дължими по смисъла на чл. 236, параграф 1, алинея 1 от МКО, независимо, че длъжникът е уведомен за тях, без те предварително да са били взети под отчет в съответствие с чл. 221, параграф 1 от МКО, вярно е също така, че ако такова уведомяване вече не е възможно, поради факта, че определеният в чл. 221, параграф 3 от посочения кодекс срок е изтекъл, то длъжникът по принцип трябва да може да получи обратно тази сума от държавата членка, която е събрала. Действително, също така от правилото на чл. 221, параграф 3 от МКО е предвидено изключение, като съгласно същото въпреки това, когато поради дадено деяние, подлежащо на наказателно преследване, митническите органи не са били в състояние да определят точния размер на дължимите сборове, уведомяването може да се извърши в рамките на действащите разпоредби и след изтичането на посочения тригодишен

срок.

В процесния случай, обаче посоченото изключение не намира своето приложение. В процесния случай не бяха представени доказателства, от които да може да се направи обоснован извод, че е била налице посочената пречка за определяне на точния размер на дължимите митни сборове. С оглед на изложеното, издаденият административен акт е издаден в противоречие с чл. 217, параграф 3, вр. чл. 221, параграф 3 от МКО и като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора и наличието на претенция за разноси от страна на жалбоподателя, съдът счита, че в полза на [фирма] следва да бъдат присъдени разносните по делото изразяващи с в платена държавна такса в размер на 50 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, вр. чл. 220, ал. 1 от Закона за митниците съдът,

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение 9600-0094/19.08.2009 г. на началника на Митница С., потвърдено с решение № РМ 4417-0306/19.10.2009 г. на директора на Р. С..

ОСЪЖДА Агенция «Митници» да заплати в полза на [фирма] разносните по делото в размер на 1050 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: